Proletari din toate țările uniți-vă!
La lupta pentru cauza Partidului Muncitoresc Romîn, fii gata!

Scînteia pionierului

ORGAN AL COMITETULUI CENTRAL AL UNIUNII TINERETULUI MUNCITOR

Anul VII nr. 87 (543) ★ sîmbătă 27 octombrie 1956 ★ 4 pag. 15 bani

Început...

— Ce rău e că n-avem și noi un atelier!...

— Da, mă, eu am un văr într-a cincea — ce mai, un puști! — mi-a spus că la școala lor s-a făcut atelier. E adevărat că au o clădire mai mare decît școala noastră. Pînă la sfîrșitul anului o să știe să lucreze o grămadă de obiecte...

Cei doi băieți mergeau agale spre casă și tot drumul au continuat să vorbească despre păsul lor cu atelierul. Absorbiți de discuție, nici n-au observat că în spatele lor mergea, tot atît de agale, dirigintele clasei lor.

Nimic neobișnuit pînă aici. Și totuși...

Cîteva zile mai tîrziu, directoarea Școlii nr. 71, însoțită de diriginte, a intrat în clasa a VII-a.

Vestea pe care au comunicat-o a stîrnit o explozie de bucurie. La plecare, tovarășa directoare a mai spus odată:

— Așa dar, copii, miercuri veți începe...

MIERCURI

Un grup de pionieri din clasa a VII-a se strînsese încă de dimineață în curtea școlii. Dintre ei, bineînțeles, nu lipsea Cornea Gheorghe, cel mai pasionat în ale mecanicei.

S-au urcat în tramvaiul 25. Călătoria a fost scurtă. La stația Uranus au țîșnit din vagon unul cîte unul. Conduși de tovarășa directoare au intrat în clădirea Școlii profesionale-auto nr. 6.

LECȚIE DESPRE UN CIOCAN

Cei din anul I de la Școala profesională, în atelierul cărora intraseră, aveau tocmai o oră practică cu tema: construirea unui ciocan. După ce și-au salutat oaspeții, viitorii mecanici și-au văzut mai departe de lucru.

Noii veniți s-au adunat într-un colț al atelierului și priveau atenți. Cel mai aproape de grupul lor era Tiucu Ștefan, un băiat blond, micuț dar bine legat. Tiucu lucra, ca și ceilalți băieți, cu mișcări scurte, precise. Curînd, cei dintr-a VII-a l-au înconjurat. Transformat pentru cîteva momente în profesor, Ștefan răspundea mîndru tuturor, la toate întrebările.

Dar pentru ca oaspeții să fie deplin mulțumiți, maistrul instructor explică în întregime tehnologia construiri unui ciocan. Dar mai întîi, ca să putem aprecia cîte calcule necesită construirea unei asemenea unelte, am asistat toți la controlul făcut piesei executată de Micloș. Intr-adevăr, ne-am dat atunci seama că nu-i deloc simplu să construiești un ciocan. Trebuie să știi geometrie, trebuie să știi să folosești instrumente de măsurat...

Și cînd te gîndești că pînă acum consideram toți ciocanul drept o unealtă primitivă!...

Așa dar, iată-ne aplicînd cunoștințe de geometrie pentru creierea schiței ciocanului. Cornea Gheorghe urmărea atent explicațiile profesorului, dar simțeam că așteaptă cu nerăbdare clipa în care va începe să lucreze. Rozei Alexandru și Scafa Ștefan au desenat pe carnetele lor schița ciocanului.

INSTRUMENTELE DE MASURAT

Nu le erau necunoscute copiilor după nume. Era doar vorba de riglă, creion, echer. Văzîndu-le însă, abia de le-au putut recunoaște. Echerul era de fapt un unghi drept cu laturile din metal, iar una din laturi era mai îngroșată... Rigla era și ea de fier și altfel construită. Iar creionul era pur și simplu o vergea de metal cu capetele ascuțite, îngroșată la mijloc.

PRIMA INCERCARE

Au văzut apoi cum se încearcă calitatea oțelului la polizor. După aceea au trecut toți la lucrări practice. Primul a fost Cornea, era doar cel mai priceput. Taflan Leonte nu știa cum să se așeze (este cel mai înalt din clasă); a trebuit să fandeze mult ca să ajungă la nivelul mesei de lucru.

Cînd profesorul a chemat-o și pe Șerbănescu Adina să lucreze, băieții au rîs toți: „E, nu poate o fată să facă asemenea treburi, lăsați-o!"

Dar cînd Adina a luat pila în mînă și a început, cu mișcări calme și sigure, să mînuiască unealta, au înghițit toți în sec, mai ales că profesorul a și lăudat-o.

VIITORI PRIETENI

In timpul acesta, Vana Ion, unul din elevii Școlii profesionale i-a dat lui Scafa dintr-a VII-a o schiță mare, bine lucrată, a ciocanului. Un gest prietenesc care l-a bucurat mult pe Scafa. El voia să învețe bine partea teoretică a construcției ciocanului pentru miercurea viitoare. Și sigur, schița lui Vana avea să-l ajute mult.

...Așa a început. Acum, copiii de la Școala nr. 71 nu vor mai fi necăjiți că n-au atelier. Noii lor prieteni de la Școala profesională îi vor primi cu drag în atelierele lor și îi vor ajuta să învețe alături de ei unele lucrări de mecanică.

Mia IONESCU

O comisie și niște copii

Dacă ai să iei zece oameni, o sută, o mie, și ai să-i iscodești, fără îndoială că la fiecare vei găsi cîte o pasiune. Asta se întîmplă chiar atunci cînd acești oameni au îndeletniciri asemănătoare.

De pildă, întreg detașamentul clasei a VII-a de la Școala din Pleșcoi e pasionat după grădinărit. Dar vezi, unora le place cultura legumelor alții stau toată ziua și îngrijesc de flori, în fine unii dichisesc de dimineață pînă seara pomii din livadă.

Dacă Dumitrache Dumitru, Handrabura Ada și Coleașcă Paulina din detașamentul de mai sus ar citi aceste rînduri, fără îndoială că ar sări ca arși.

— Eu sînt aia cu legumele — ar spune Paulina.

— Și eu cu pomii — ar adăuga Dumitru.

— Iar mie îmi plac florile, ar încheia Ada.

...Și nici unul din ei n-ar minți. Lotul de legume al Paulinei e, vorba aceea, bun de dus la expoziție.

Dumitru are o grijă nemaipomenită de livadă. Toate lucrările sub îndrumarea lui se fac, începînd de la periatul și văruitul pomilor, pînă la culegerea roadelor.

Cred că nici despre grădinița de flori a Adei n-ar avea nimeni nimic de spus.

Să nu credeți acum că ei trei sînt cu stea în frunte în școala lor. De fapt dacă vreți s-o luăm așa, întreaga unitate se ocupă de grădinărit. E firesc deci ca cei din Pleșcoi să fie printre primii înscriși la concursul tinerilor grădinari și pomicultori.

Pe la sfîrșitul verii, comisia raională le-a comunicat că trebuie să-și trimită produsele la raion, ca să se vadă care școală a făcut mai bună treabă.

Au strîns atunci cîte un exemplar din legumele cele mai frumoase, au adăugat mere și prune din pomi și le-au trimis. Dar în sinea lor copiii nu erau mulțumiți. De ce adică n-ar vedea comisia și parcelele împărțite pe detașamente, grădina de flori a Adei, lotul de porumb semănat în trei feluri pentru experiență sau livada de pomi.

Astea cum să le trimiți?

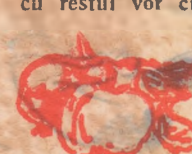
Atunci au scris comisiei raionale și au poftit-o pe la ei, să vadă toate cele de mai sus.

Și comisia a venit. A văzut, a cercetat totul, a răsfoit caietele de observații ale copiilor și a plecat.

Peste cîteva zile au primit vestea: unitatea de la școala din Pleșcoi e prima pe raion.

Intre timp legumele și fructele au fost culese și vîndute. Pe ele s-a obținut suma de 3000 lei.

Cea mai mare parte din bani au dăruit-o pentru înfrumusețarea școlii, iar cu restul vor cumpăra daruri, ca să-i premieze pe cei mai buni. Nu ne îndoim că printre aceștia se vor afla Paulina, Dumitru și Ada.

Al. MIHU

De la cititori

Şi-a dat arama pe faţă

Inainte vreme, ca şi acum, banul a avut valoare

O samă de aventurieri — mercenari — au cucerit odată o cetate. Şi au transformat aiastă cetate într-un cuib de hoţi.

Prădau de aici ţinuturile din jur şi ameninţau şi Iaşul.

In acea cetate ei fabricau bani de aramă. In căsuţa de sub biserică găsiseră fîşii de aramă imprimate neregulat şi care fuseseră de aceea aruncate.

Cu ciocane, pe nicovală, imprimau banii de aramă şi apoi îi spoiau (suflau) cu argint, ca să pară de argint în întregime.

Ajungeau monezile şi-n străinătate.

Cu timpul, s-o observat ceva: pojghiţa de argint se lua şi rămînea arama pe feţele banilor, şi or zis că s-o dat arama pe faţă.

Aşa se spune şi despre unii oameni.

(Culeasă de pionierii din grupa de folklor a unei expediţii ştiinţifice a Palatului pionierilor din Bucureşti).

In zori

Inspre zori, cînd se îngînă
Alba zi cu neagra noapte,
Liniştea e-n sat deplină,
Doar pe ici, pe colo, şoapte.

Un cocoş mai îndrăzneţ
Strigă „cucurigu“ tare
Şi-n ogradă prinde spor
O larmă asurzitoare.

Lîngă-o mînă de porumb
Păsările-n stol se-aciuă,
Iar cocoşii tot mereu
Dau de veste că e ziuă.

Larma se-nteţeşte-n sat,
Oamenii apar degrabă;
Fiecare-i mulţumit
C-o porneşte-n zori la treabă!

Maria PERSICARU
Bucureşti

La număratul bobocilor

Satul poartă numele glorios al căpeteniei de panduri Tudor Vladimirescu. In înfăţişare n-are nimic deosebit. Sînt sute ca el. Sătenii au aceleaşi bucurii şi necazuri ca toţi sătenii. Nici popasul acolo nu l-am ales anume. La întîmplare doar, ca să fur pe hîrtie un crîmpei de toamnă. Ceva deosebit tot ar fi însă: zăvoaiele Argeşului, frumoase aici ca nicăieri. Invăpăiate de suflarea toamnei, ele înfăşoară zarea ca un brîu de aramă veche. Am preţuit farmecul acesta, cu toate că zece kilometri pe o bicicletă cam... obosită şi pe care, din cînd în cînd, trebuie s-o mai iei la spinare, să treci un vîlcel, au darul să strice niţel poezia...

Cîteva din bîrsanele lui Iordan Micloş.

Am bătut la poarta Gospodăriei Colective. Ii zice „16 Februarie“. Zilele trecute aflu că au mai bătut unii la poarta aceea. Anume cinci capi de familie din sat, care voiau să-şi puie alături braţele şi avutul de ale colectiviştilor. Colectiviştii i-au primit cu dragoste. S-au codit cam mult ăştia cinci, s-au scărpinat după ceafă, s-au sfătuit, s-au răssfătuit... Dar tot e bine: au deschis ochii pînă la urmă. Cum să nu-i deschidă? Individualii au obţinut, cei mai breji, 550 kg grîu la ha, iar colectiviştii 850...

Dar poate aşteptaţi să vi se limpezească titlul cu „boboci“. Păi, e simplu. Ştiţi zicala veche că „toamna se numără bobocii“. Şi la colectivă e tot aşa. Adică toamna se vede cine a muncit cu sîrg, după agoniseala ce-o duce acasă.

La împărţeala avansurilor n-am fost acolo. Mi-a arătat preşedintele nişte liste, cum că Aurelian Radu a făcut singur 400 zile-muncă, iar Constantin Năftică 312 zile, că Ion Istrate a făcut cu familia lui 541 zile, că au primit atît şi atît... Dar, mi-am zis, e mai bine să te documentezi la faţa locului. Şi m-am documentat. La care gospodar am fost acasă, mi-a pus dinainte şi m-a îmbiat (tradiţie, ce vreţi...) cu brînză nouă de oaie, cu ceapă dolofană, cu oala de miere. Din avans... Bunicile împleteau pe prispă, cu fir de ţigaie, mănuşi şi pieptare. Lînă din avans... Beciurile pline cu cartofi săpunari, din avans, pătulul doldora de grîu. Numărătoarea bobocilor a ieşit cu belşug. Cred şi eu. Hărnicia, chibzuiala îşi află răsplată. Du-te pe la saivanul cu cele două sute de oi, să vezi cum le-ngrijeşte de priceput Iordan Micloş. Fiu-său, Ion, o gîgîlice de vreo 6 ani, a prins şi el drag de îndeletnicirea asta. Srigă şi se învîrteşte voinicos printre bîrsane, fără teamă de coarnele cele mari şi îmbîrligate ale berbecilor. Sau să vezi boxele cu purcei de rasă. Ori prisaca. Aici „guvernează“ învăţătorul Gheorghe Georgescu şi soţia lui. Şi credeţi-mă, multă dădăceală trebuie la albine. Vietăţi pretenţioase... Să le aşezi stupii nu ştiu cum, să ai grijă la roit, să te baţi cu viespile şi cu fluturii „cap de mort“ (mari hoţomani de miere)...

Soţia învăţătorului Georgescu îngrijeşte cu pricepere de albine.

Oile, albinele, purceii nu le-au avut colectiviştii de la inceputul începuturilor. Le-au încropit pe-ncetul. La anul vor să cumpere şi vreo 500 de păsări, să facă o crescătorie. Şi o vor face. Au făcut ei altele şi mai şi. De pildă „uzina“. Ii spun ei în glumă aşa, dar e de toată mirarea. Au patru motoare, strung universal, aparat de sudură, uruitor, darace de lînă, circular de tăiat scînduri... Mă rog, mecanizare în regulă.

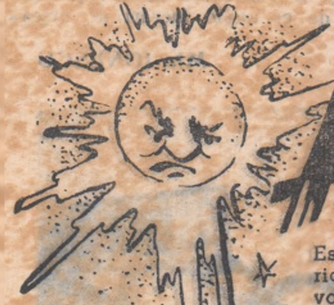
Toamna se numără bobocii. Dar, în ce priveşte treburile cîmpului, toamna se numără şi... bobocii din anul viitor. Că, dacă nu ari şi însămînţezi la vreme, apoi... Colectiviştii din Tudor Vladimirescu ştiu asta. De aceea e forfotă grozavă acum pe ogor şi păcănitul tractoarelor împînzeşte văzduhul pînă hăt departe.

★

Şedeam în ograda unui gospodar, dinaintea oalei cu must. O fetică cît un greier s-a ascuns în bozii şi a început să plîngă teribil, semuindu-mă cu doctorul şi bănuind în taşca aparatului de fotografiat cine ştie ce instrumente vrăjmaşe. A-mpăcat-o maică-sa cu o bucată de fagure. Mai apoi ne-am împrietenit. Abia începuse să vorbească, peltic. M-a dus să-mi arate găina ei preferată, „Tănaca“. Era pe cuibar. Curios cuibar: o cască fascistă, ruginită, dar pe care se mai cunoaştea zvastica neagră. Mi-am amintit de vremea cînd hoardele lui Hitler hălăduiau pe-aici. O cască ruginită în care ouă păsările. Asta a rămas din trufia cotropitorilor. Toamna se numără bobocii.

Vasile MĂNUCEANU

Anul cu 18 luni

Este vorba de o anumită perioadă de timp pe care savanţii din întreaga lume s-au gîndit s-o consacre cercetării atente a pămîntului. Perioada aceasta, denumită „An internaţional geofizic“, se întinde între 1 iulie 1957 şi 31 decembrie 1958.

DE CE 18 LUNI?

Cînd savanţii au hotărît să lucreze împreună la lămurirea unor probleme nedezlegate încă de ştiinţă, s-au întrebat mai întîi cam cît timp le este necesar pentru treaba asta. Probleme de cercetat sînt multe, dar unele din ele cer un timp de cercetare mai îndelungat. Printre acestea, figurează şi cercetarea atentă a celor două ţinuturi din jurul polilor: Arctica şi Antarctica. Cum însă în aceste două ţinuturi anotimpurile sînt opuse (cînd la polul nord e iarnă, la polul sud e vară), s-a ales o perioadă care să cuprindă toate anotimpurile, atît în Arctica, cît şi în Antarctica. Perioada de 18 luni cuprinde cum nu se poate mai bine întregul ciclu de anotimpuri.

Un al doilea motiv a fost faptul că s-a observat că axa pămîntului nostru nu e de loc fixă, ci că e niţel cam jucăuşă. Da, da, aşa e! Pînă acum, noi ştiam că axa pămîntului păstrează faţă de orbita globului nostru o înclinare de 23° şi jumătate.

Aparatele moderne, mijloacele noi de cercetare au arătat oamenilor de ştiinţă că axa pămîntului se înclină cîteodată mai mult, altă dată mai puţin, în aşa fel, încît în timp de 14 luni ea „descrie“ la cei doi poli cîte un cerc cu un diametru de cca. 10 metri. Oamenii de ştiinţă şi-au pus în gînd să afle din ce cauză axa pămîntului are asemenea capricii. Ori perioada de 18 luni le convine de minune.

SE SUPĂRĂ SOARELE

Soarele nostru are o ciudată apucătură. Din 11 în 11 ani, se „supără“ foc şi atunci e vai şi prăpăd! Pe suprafaţa lui se ivesc explozii uriaşe, de sute de mii de kilometri. Cîteva ceasuri după aceste explozii, în straturile superioare ale atmosferei noastre se observă o năvală mare de particule de atomi. Această năvală tulbură comunicaţiile radiofonice, produce tulburări în clima pămîntului, provoacă un număr mai mare de aurore boreale.

Ultima perioadă maximă a exploziilor din soare s-a petrecut între 1947—1949. Maximul viitor este aşteptat în 1958. Ca să studieze cu atenţie acest fenomen, savanţii s-au gîndit să „plaseze“ anul internaţional geofizic în aşa fel, încît să înglobeze neapărat anul 1958.

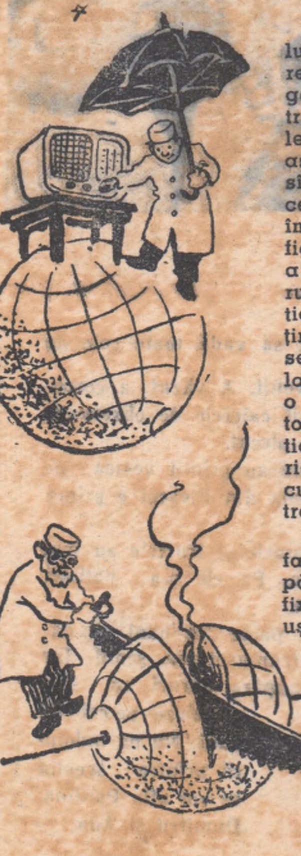
O MULŢIME DE PROBLEME

Nu de mult se ştia că dincolo de atmosfera noastră e întuneric beznă. Rachetele trimise în „cercetare“ în straturile superioare ale atmosferei au adus ştiri că acele părţi sînt luminate de zece mii de ori mai puternic decît suprafaţa pămîntului. Sateliţii artificiali şi rachetele lansate în timpul anului internaţional geofizic vor ajuta pe savanţi să lămurească acest mister.

Tot în această vreme se vor studia şi filma aurorele polare, se va cerceta „viaţa“ gheţarilor, se va studia magnetismul pămîntesc, se va pune „oarecare“ ordine în prevederea timpului.

Şi la sfîrşitul anului internaţional geofizic vom şti mult mai multe lucruri despre planeta noastră decît ştim acum.

SPORT

Mă prind că ştiţi pe dinafară clasamentul primei categorii de fotbal. Mai ales acum, cînd doar trei etape ne despart de „încoronarea“ campionului pe acest an. Trei etape după care unii vor răsufla uşuraţi (cei care-şi vor vedea echipele favorite consolidate definitiv în A) iar alţii vor ofta amărîţi (nu-i nevoie să vi-i mai spun care...). Fireşte, aceste ultime întîlniri vor fi disputate cu multă îndîrjire. Lupta e mai cu seamă aprigă în coada plutonului, între candidaţii la lanterna roşie. Neaşteptata victorie a Ştiinţei Cluj (ultima clasată) în meciul cu Dinamo-Bacău, se pare că a dat formaţiei studenţeşti mai multe şanse şi... speranţe. Dar ea mai are de înfruntat încercări redutabile dintre care una primejdioasă este, fără îndoială, meciul (în deplasare!) cu Locomotiva-Bucureşti. Dinamo-Bacău va fi nevoit de asemenea să se apere din răsputeri în faţa Locomotivei-Timişoara şi a Progresului-Bucureşti. Nu sînt scutite de emoţii nici Locomotiva-Timişoara, nici Minerul-Petroşani, nici Dinamo-Bucureşti, plasate toate în zona periculoasă.

Intre fruntaşii clasamentului se pare că duelul s-a clarificat. C.C.A. (care se află acum în turneu în Anglia) şi-a asigurat un avantaj de 3 puncte faţă de Flacăra-Ploeşti, a doua clasată. Ambele echipe mai au de susţinut cîte trei întîlniri. E greu de presupus că C.C.A. din trei întîlniri nu va acumula încă 4 puncte spre a face 33 (faţă de maximum 32 cîte poate realiza Flacăra) cîştigînd astfel campionatul. Şi totuşi... nimic nu e imposibil. Nu trebuie să uităm că formaţia ploeşteană e plină de surprize şi a realizat în ultima vreme performanţe frumoase.

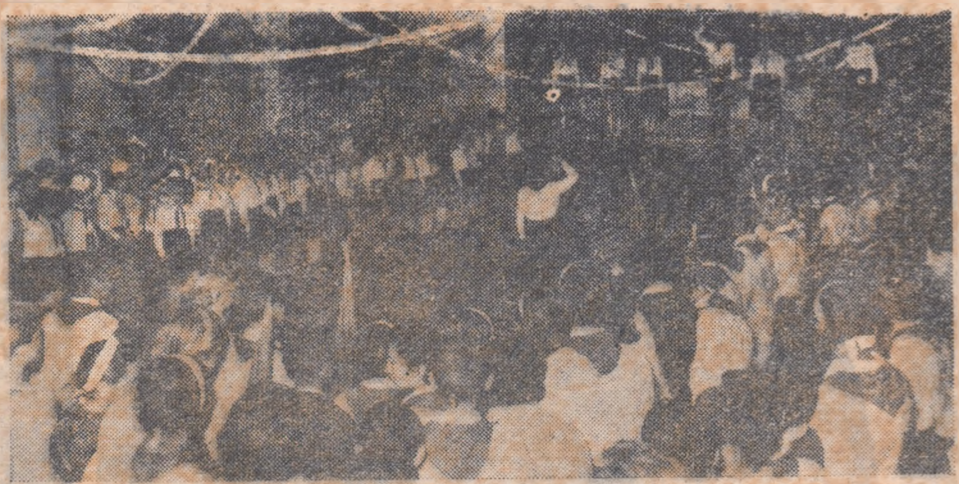
Concluzia? Un mare semn de întrebare. Oricum însă, etapa de mîine va limpezi întrucîtva situaţia.

C. VISSARION

POVESTEA unei ADUNĂRI

Pagină redactată de A. Weiss
Foto Gr. Prepeliță

Poate că pagina de față, cu textul, fotografiile și desenele pe care le vedeți, n-ar fi existat dacă, într-o dimineață, nu ne-am fi pomenit la redacție cu invitația pe care o reproducem mai jos. De la aceasta, de fapt, a pornit povestirea de față...

Școala 179 mixtă
Unitatea Nr. 8

Invitație

Sînteți invitat a participa la adunarea de dare de seamă și alegere a noului colectiv de conducere al unității. In partea a doua a adunării se va desfășura carnavalul: „In lumea basmelor". Adunarea va avea loc în ziua de 21 octombrie 1956, orele 9.

Colectivul unității

1. „Ia te uită, ia te uită !... Ce musafiri la noi !" Nu te mira așa, moș Dincă, ci mai bine dă-le drumul să intre, că au treburi importante...
2. ...Și așa l-au întîlnit copiii pe maistrul Silaghi, care i-a condus prin toată fabrica. Cea mai mîndră și mai bucuroasă a fost, fără îndoială, fata lui, Silaghi cea mică.

IN VIZITĂ LA PRIETENI

În dimineața zilei de 20 octombrie, în fața Școlii nr. 179 din București, se adunaseră cîțiva pionieri, fete și băieți. Peste cîtva timp ieșiră de pe strădița pe care se află școala și o luară în sus, pe Calea Griviței.

Curînd, grupul ajunse la capul liniei tramvaiului 6, acolo unde se află uzina Boleslaw Bierut și, cu Cornel în frunte, se îndreptă direct către poartă.

Moș Dincă, portarul fabricii îi întrebă:

— Ce-i cu voi? Ce căutați?

— Sîntem anunțați, îl preveni Cornel cu multă importanță.

Moș Dincă telefonă la direcție, primi confirmarea și, le deschise poarta.

Iată-i pe copii în secția laminoare. Un muncitor în vîrstă îi întîmpină și, primul lucru pe care-l făcu, o sărută pe Silaghi. Copiii făcură ochii mari.

— Te cunoaște? întrebă Cornel.

— E tata, răspunse Silaghi.

Maistrul Silaghi Gheorghe e muncitor de o viață întreagă și vechi membru de partid. El își luă sarcina să conducă grupul de copii prin fabrică.

— Iată aici tot felul de laminoare, începu tovarășul Silaghi să explice. Aci e baia pentru zinc. Zincul topit în cuptoare este turnat în forme. Lingourile sînt apoi laminate progresiv pînă cînd ajung tablă subțire de doi, trei milimetri.

— Păzea, strigă un băiat și în clipa următoare se auzi o bubuitură cumplită. Părea că tavanul întreg s-a pus în mișcare. Două gheare de oțel înșfăcară un lingou și-l duseră de acolo.

— Asta-i un pod rulant, le explică rîzînd maistrul Silaghi. Haideți puțin să vă arăt un loc unde se lucrează piese pentru cazane de locomotive.

„Piesa" era o placă de metal de cîteva sute de kilograme, pe care vreo zece oameni o scoteau roșie din cuptor și o băteau cu ciocane grele, ca să-i dea forma dorită.

— Să vă prezint un tînăr foarte harnic, spuse tovarășul Silaghi și strigă tare: Alexandre! Hei, Alexandre! Ia vino puțin!

Un tînăr voinic, cu fața roșie, își lăsă ciocanul greu și se apropie.

— Să trăiești, nea Silaghi!

— Uite, fata mea și colegii ei — îi prezentă maistrul.

Silaghi, fata, șopti băiatului de alături: „Dă-i o invitație!"

Așa se face că, a doua zi, Suditu Alexandru, utemist fruntaș în producție, avea să facă parte din prezidiul adunării pionierești. Copiii au trecut apoi și pe la laborator.

*

Cornel era așteptat la școală cu multă nerăbdare de detașamentul clasei a IV-a, care învață dimineața. Cornel e într-a VII-a și se ocupă de ei. Le făgăduise că va veni să le povestească cum a fost la fabrică. De aceea, în clipa în care apăru, se năpustiră toți, gata să-l dea grămadă.

— Stați, țipă Cornel. Vă spun tot. Azi am mers în grup la fabrica care patronează școala noastră... Și acolo...

Restul povestirii nu vă mai interesează, fiindcă-l cunoașteți.

Vă mai datorez o explicație: cînd sărbătorești un eveniment însemnat, pe cine oare inviți în primul rînd? Pe cel mai bun prieten. Asta-i cauza pentru care delegațiile detașamentelor din Școala nr. 179 au ținut morțiș să viziteze fabrica Boleslaw Bierut tocmai în ajunul adunării de alegere a colectivului de conducere al unității.

Adunarea a început a doua zi dimineața, la ora stabilită, în holul cel mare al cinematografului „Infrățirea între popoare". Au sunat goarnele, au bătut tobele, detașamentele au prezentat raportul, apoi i s-a dat cuvîntul lui Slăvescu Aurel, președintele unității, care a început să citească darea de seamă.

ADUNAREA

Nu știu cîte ziare ar trebui să umplem, dacă ar fi să povestim despre tot ce scria în darea de seamă a unității de la Școala 179... Și despre învățătură, despre minunata adunare „Crucișătorul albastru", organizată de detașamentul 3, despre activitatea artistică, despre diplomele cucerite de unitate în întrecerile sportive...

Dar nespus de emoționantă a fost clipa în care pionierii unității au adresat scrisori absolvenților, acelora care anul acesta s-au dus la alte școli. Iată scrisoarea adresată fostei pioniere a unității nr. 179, Hudiță Anca:

Salut voios de pionier!

Dragă Anca,

Primește salutul tuturor pionierilor din unitatea nr. 8.

Azi e o mare sărbătoare pentru noi: se alege noul colectiv de conducere al unității. Să știi că în aceste clipe ne gîndim mult la tine, care atîția ani ai muncit sîrguincios.

Vrem să-ți împărtășim cîteva din momentele pe care le trăiește unitatea noastră. Pe fețele tuturor a înflorit azi zîmbetul. Avem mulți invitați. În primul rînd, foștii elevi ai școlii.

După adunare va urma un carnaval foarte frumos, intitulat „In lumea basmelor". Cred că-ți închipui cum va fi. Tare rău ne pare că nu ești printre noi, să iei parte la veselia noastră.

Iți făgăduim că n-o să te uităm niciodată. Să nu ne uiți nici tu, Anca!

Fostele tale colege

Scrisori asemănătoare au fost adresate lui Zahiu Radu și Nică Marian, în prezent elevi ai Școlii Militare „Dimitrie Cantemir".

Au urmat propunerile pentru colectivul de conducere, votarea, lucruri pe care fiecare dintre voi le cunoaște atît de bine.

Au fost și bucurii, au fost și necazuri. Nouă ne-a părut tare bine cînd pionierii l-au propus și l-au votat pe Cornel, vechea noastră cunoștință. In schimb ne-au întristat Chioreanu Victoria și Marinescu Vasile care, cum se zice, au „căzut" cu succes.

La sfîrșit, le-a vorbit copiilor o altă cunoștință veche, tovarășul Suditu Alexandru, utemistul fruntaș de la fabrica Boleslaw Bierut.

CARNAVALUL

Nu știu cum s-a făcut, că am ajuns de la adunarea de alegeri a unității de la Școala 179 tocmai la curtea lui Papură Împărat.

Cel puțin așa au anunțat cei doi vestitori învăluiți în mantii largi de catifea cafenie... Și au mai anunțat vestitorii că împăratul invită pe toată lumea la o petrecere grozavă.

Intr-adevăr, grozavă trebuie să fie această petrecere, dacă toată lumea se pregătește cu atîta înfrigurare.

Mai întîi a apărut cunoscutul Pîrlea din poveste, apoi Lăcustă Vodă, văitîndu-se de foame, ca de obicei. In urma lor, hop și Scufița Roșie cu lupul. Nu știu datorită cărei împrejurări s-au împrietenit ei doi. Pe semne în vederea petrecerii. Cert este însă că au plecat ținîndu-se de mînă.

Uite-o și pe Lisaveta, țărăncuța din „Nuielușa de alun", Cătălina și Luceafărul din poezia lui Eminescu, cei trei ursuleți, Albă ca Zăpada și cei 7 pitici — care n-au putut trece prin fața spectatorilor fără să tragă un joc — și... o nenorocire care a întunecat toată veselia: Sînziana este răpită sub nasul nostru de zmeul cel hîd (fie vorba între noi, era un zmeu tare nostim), iar bietul Pepelea, foarte operativ, pe loc pornește în căutarea ei...

Și a mai urmat un șir lung de personaje. Atît de lung, încît Pepelea a avut timp să-l răpună pe zmeu și s-o ia înapoi pe Sînziana...

Apărînd în fine și Papură Vodă în persoană, s-a pornit un dans și o veselie nemaipomenită. Iar eu...

Incălecai pe-o șa...

Stați că am uitat să vă spun ceva. Fotograful nostru, ascuns pe după o perdea, a reușit să fotografieze petrecerea de la curtea lui Papură Vodă, așa ca s-o puteți vedea și voi. Nu mulți fotografi se pot lăuda cu o asemenea ispravă.

MEMBRII COLECTIVULUI DE CONDUCERE văzuți de Ross

Mănăilă Leontina
Clasa a 7-a A

Niță Cornel
Clasa a 7-a C

Oprea Ion
Clasa a 6-a C

Turcu Maria
Clasa a 7-a A

Andrei Aurel
Clasa a 6-a A

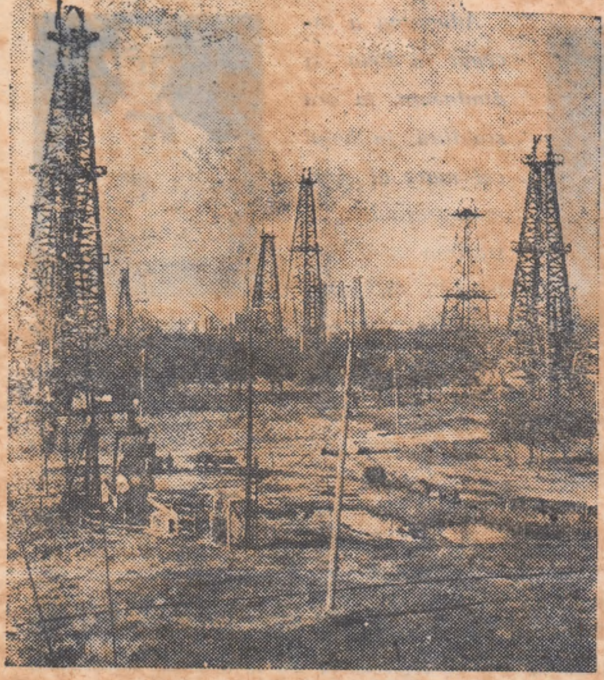

Barbu Cornelia
Clasa a 6-a B

Enache Cornel
Clasa a 7-a C

Imagini din patria noastră

S-au scris, despre plaiurile patriei, cîntece zeci și zeci. Fiindcă pe pămîntul patriei noastre se înșiră, ca-ntr-o salbă fermecată, mîndre și felurite frumuseți, de la piscurile înzăpezite pînă la cîmpia fără hotar, ce prevestește vuietul mării. Pămînturile acestea cuprind bogății nemăsurate, pe care poporul nostru, liber azi, le stăpînește. In mijlocul minunatelor priveliști, clocotește munca creatoare. Cine din voi nu cunoaște Valea Prahovei? Iată, în prima fotografie, un crîmpei din ea. Vedeți sondele? Cu ajutorul lor, mii de oameni curajoși și destoinici smulg aurul negru din adîncuri. In cealaltă fotografie, sînt înfățișați un grup de

țărani din Negrești, din Țara Oașului. Vremile de lipsuri și întuneric de odinioară dispar din viața oșenilor. Iată-i: ei învață, studiază cu sîrg, să-și lumineze mințile, să poată supune natura... Ultima imagine: un colț de la Bicaz. Priveliște de vis și poezie. Dar nu-i așa că simți în apropiere trepidația, măreția covîrșitoare a gigantului făurit de poporul nostru, gigantul-hidrocentrală, care dă lumină?

Piesa principală

Povestire de Andrei Smanchevici

— Mitea... ia te uită, s-a oprit o mașină. Hai și noi să ne uităm.

— Dar ce avem de văzut acolo? Așa ești tu întotdeauna... Am plecat la antrenament, iar tu ești gata să te oprești pentru fiecare fleac...

— Dar nu ne vom opri... Cotim din drum lîngă mașină. Nu ne e tot una unde cotim?

— Ei bine... se învoi Mitea. Cu tine n-o scoți la capăt.

Băieții întoarseră schiurile și porniră pe drumul de țară. Colea mergea înainte, iar Mitea după el.

Lîngă mașină se opriră totuși. Camionul stătea pe marginea drumului. Șoferul se culcase sub mașină și repara ceva acolo. Probabil că stătea culcat de mult acolo și înghețase de-a binelea. El își ridica mereu picioarele și își lovea pîslarii unul de altul, arunca adesea cheia pentru piulițe în zăpadă și sufla în mîini. Băieții se lăsară pe vine și se uitară sub mașină.

— Ce căutați aici? — le strigă șoferul supărat.

— Nimic... am vrut să ne uităm... — bolborosi Colea jignit.

— Să vă uitați... Se vede că n-aveți altă treabă... Dar ce e aici, e cinematograf? — le spuse șoferul și mai supărat. Mie mi-au înțepenit degetele de frig, iar ei vor să se uite. Vedeți-vă de treabă și lăsați-i pe alții în pace!

Cînd băieții se îndepărtară la o sută de pași de drum, Mitea începu deodată să rîdă.

— Ei, te-ai uitat? Ți-am spus să mergem mai departe... Nu trebuie să-ți bagi nasul unde nu-ți fierbe oala.

— Șoferul a înghețat și de aceea e supărat... Și nu văd nimic de rîs aici — spuse sever Colea și se întoarse brusc spre pădure.

— Incotro ai luat-o? îl întrebă Mitea mirat.

— Mă duc după vreascuri, ai înțeles? O să-i degere mîinile.

Băieții se întoarseră la mașină cu două brațe de vreascuri, le așezară cu grijă pe marginea drumului și Colea îl întrebă aferat pe șofer:

— Nu cumva aveți un chibrit?

Șoferul supărat ieși de sub mașină și se vedea bine că avea de gînd să stea de vorbă cu băieții și mai serios. Dar, văzînd vreascurile, el înțelese pentru ce le trebuiau chibriturile.

— Vezi acolo în cabină... Sînt undeva deasupra, spuse el împăciuitor și începu să joace și să lovească mîinile de scurta de blană.

Iar cînd se încălzi la foc, fața lui parcă se topi și se schimbă. El zîmbi vinovat și spuse:

— Vă mulțumesc... Și fiindcă văd că sînteți băieți buni, haideți să ne împăcăm: nu fiți supărați pe mine. Gerul îl poate scoate pe oricine din fire... Și afară de asta am pierdut coada de la mașină..

— Coada? îl întrebă Colea. Dar cum o să mai puteți merge fără ea?

— Dar știi tu ce e aia coadă? — îl întrebă șoferul surîzînd, și-l privi pe Colea cu ochii pe jumătate închiși.

— Știu, este un pinion conic. Fără el nu poate merge mașina — este piesa principală de la puntea din spate. Prin el se transmite mișcarea la roți...

Mitea pufni în pumn.

— De ce rîzi? — îl întrebă șoferul întorcîndu-se spre el... Are dreptate, așa este...

— Știu că așa este... El e doar responsabilul cercului nostru de tractoare. Toți băieții îi spun chiar „mecanicul", explică Mitea. Dacă nu-l oprești, începe să demonteze toată mașina bucățele, să spună că pinionul conic sau coada este pus în mișcare de axul cardanic, iar axul este pus în contact cu cutia de viteze, iar cutia de viteze...

— Stai, oprește-te — îl întrerupse șoferul pe Mitea. Mi se pare că trebuie să ți se pună și ție frîna... Va să zică învățați meseria de tractorist? Foarte frumos... Chiar așa și trebuie acum, în timpul nostru — să vă deprindeți cu tehnica încă din copilărie. Fiindcă la noi mai în fiecare zi apare cîte o nouă mașină... Peste tot e nevoie de tehnică — și la oraș și la sat. Și să vă spun ceva: servici pentru servici: cînd aveți timp liber, veniți la noi în S.M.T., în comuna Vîsocoe. Am să vă fac cunoștință cu profesorul nostru de tractoare, cu Ivan Stepanovici. Avem acum mult de lucru — reparăm tractoarele, așa că o să aveți ce vedea... Iar lui Ivan Stepanovici îi sînt dragi băieții curioși, doritori să învețe.

Șoferul își aprinse o țigară de la un tăciune, se uită la mașină și oftă.

— Mă așteaptă acolo la S.M.T... Le duc doar piese de rezervă...

— Asta-i bună! Dar de ce nu ne-ați spus? — spuse Colea și sări în picioare iar după el se ridică și Mitea. Dăm noi o fugă pînă la Vîsocoe. O luăm de-a dreptul prin pădure, sînt numai vreo șase kilometri...

— Dacă n-or fi chiar opt — spuse șoferul, cîntărind parcă propunerea băiatului.

— Nu face nimic! Tot am plecat să facem antrenament. Vom avea curînd o întrecere de ski între detașamente... Ce să spunem la S.M.T.?

— Spuneți-le... despre piesa aceea principală — zise șoferul rîzînd.

— S-a făcut! Așteptați pînă vă vine o mașină să vă ia la remorcă! — îi strigă Colea și porni îndată cu pas larg. Mitea nu rămase nici el în urmă

Șoferul se uită pe urma băieților care se îndepărtau.

— Hm... piesa principală... Piesa cea mai principală în angrenajul vieții noastre sovietice — este faptul că se ridică și cresc oameni buni, așa ca aceștia. Oameni ca ei nu se vor opri pe drum...

(Din revista „Zateinik")

Redacția și administrația: București Piața Scînteii, tel 7.61.00, 7.60.10 Abonamentele se fac la toate OFICIILE POȘTALE și SECȚIILE RAIONALE DE DIFUZARE A PRESEI
Taxa plătită în numerar conform aprobării Dir. Gen. P.T.T. 100.114. Tiparul Intr. Poligrafică Nr. 2, str. Brezoianu Nr. 23—25.